

Кой ъз прави да приказва толкось страстно?

Жилберъ предъ смъртъта си пѣе за последенъ пѣтъ
И съсъ сълзи, збогомъ остава на свѣтътъ;
Ангелитѣ, сякашъ, съсъ него наедно
Пѣхтъ и искрити му пригасхтъ тайно. . . .

Пѣй, пѣй Жилберъ, поетъ злощастенъ и беденъ,
Пѣй сега предъ студениятъ гробъ наведенъ;
Молитви сж песнитѣ въвъ дирніяты часъ,
Предъ да са струши лирата пуца свѣтъ гласъ! . .

Сждбата ти тукъ доло беше горчива!
Иди, чилѣкъ само въ' гробътъ си почива,
Остави на други тукашната слава;
Тя е мржна, въ' сълзи и грѣхове плава
Като змія въвъ едно кървѣво блато,
Тя са купува само съ' сребро и злато.
Достойнитѣ, поетъ, сж нейнитѣ жертви,
Голѣмитѣ, Рѣдкитѣ тамъ падатъ мъртви.
Иди въвъ небесата, славата е тамъ,
Тука слава нѣма, Христосъ го каза самъ . . .

Видѣлиисте пламакъ задушенъ отъ димъ,
Какъ огасва, какъ става черъ и невидимъ?
Какъ тжмніятъ и гжеть пушакъ го навива
И го онищожавя, и го затрива?
Тѣй и Жилберъ, този поетъ младъ, погжлна
Гнусната завистъ, съ' ярость и умразъ ижлна,
На непріятелитѣ му въвъ този свѣтъ,
Който той прости въ' дирніяты си часъ свѣтъ
И забрави тѣхніятъ зверски бѣсенъ гнѣхъ
И са помоли на Общиятъ царъ за тѣхъ.